

la humanitat

Fundador: LLUÍS COMPANYS

Organ d'Esquerra Republicana de
Catalunya

Juliol del 1946 - 11 Epoca

Núm. 12 Donatiu: 1 Pesseta

Després de la Reunió del Consell de Seguretat de la O.N.U.

Una vegada més, l'esperança dels demòcrates catalans ha estat decebuda. De les darreres deliberacions del Consell de Seguretat de la O. N. U., podríem fer-ne qui sap els comentaris i treure'n moltes conclusions.

Enmig l'egoisme i les competències internacionals, més d'un any després de l'acabament d'una guerra que havia d'aixafar el totalitarisme arreu del món, el feixisme espanyol continua. I el més alt organisme internacional no ha sapigut entendre's per a trobar el camí que hi posés un final.

Aquesta vegada, cal confessar que la cosa semblava anar de debò. Que Anglaterra seguis una política tortuosa i paradoxal que està llevant-li les simpaties que el nostre poble va sentir per ella tot el llarg de la guerra, no sorprenia a ningú. Però la decisió de la resta dels membres del Consell de Seguretat, presidits pel Ministre d'Afers Estrangers d'un gran «dominion» anglès, causà a tothom una forta impressió. Però aquesta vegada no eren les potències anglo-saxones que malograven tots els esforços. La U. R. S. S., amb l'oposició sistemàtica, tancada, del seu veto, ha fet impossible que el dictamen de la Sots-Comissió d'Enquesta fos aprovat. I, avui, l'afer espanyol es troba en la mateixa situació que quatre mesos enrera. I mentre els «grans, lliurats a llur egoisme—i no volem fer excepció per a cap dels tres—, esterelitzen la gran esperança d'un poble, a l'estat espanyol, Franco segueix exercint-hi la més salvatge de les opressions. Aquesta—i no cap altra—, és la realitat:

Estem decebuts pel resultat de les darreres deliberacions del Consell de Seguretat. No arribem a comprendre—o potser ho comprenem massa bé—el mòbil de certes actituds. Però, tanmateix, no estem, ni molt menys, desesperançats. Franco, té el temps comptat. I, mentre el seu règim subsisteixi, la pau no haurà estat assolida. En cada comici interna-

cional, el «cas» franquista haurà d'ésser plantejat amb major virulència. L'afer espanyol ha d'ésser solucionat, si més no, per a deixar tranquils a aquells que s'hi topen constantment. Ara, pel mes de setembre, o abans, en la reunió general de les Nacions Unides, tornarà a plantejar-se amb tota la seva acuitat. I cada vegada que es trobin els homes lliures del món evocaran la vergonya que constitueix l'esclavatge del nostre poble.

De la caiguda de Franco, n'estem segurs. I àdhuc tenim fonamentades esperances que serà ràpida. Per això sentim nosaltres, una fonda preocupació per al demà, davant el moment que s'apropa i que exigirà de tots una actitud ben clara i concreta. Tots plegats, potser, a casa

nostra i a l'exili, també, no s'hi pensa prou en aquest moment. Altrament, les coses a vegades anirien d'altra manera i assolirien, sobretot, un major grau de responsabilitat. Concretant: voldríem veure en tots els organismes de govern de la República una major agilitat, una major cohesió, una major seriositat. Però, per tal d'assolir això, cal que ens posem ardidament a la feina amb un alt sentit de responsabilitat, d'energia i de ponderació que massa sovint ens manca.

De cara al món, cal presentar-nos amb tota la solvència que ofereix la solució republicana, amb independència absoluta de tot lligam. I ens sembla que, per avui, no cal insistir més...

"Nota de Sociedad"

Sabem que a mitjans del proper mes d'agost, a San Sebastián, se celebrarà una boda. Es tracta del famós Don Julio Muñoz i Ramonet—gerent del negoci Muñoz, tan extrauys i fabulo-os—, el qual es casa, per tal d'estar sempre en caràcter, d'estraperlo. Potser és per no abandonar l'ambient immoral en que viu o per a fugir de les amistats i relacions que ha cultivat i contret. El cas és que les brutes combiuacions que ha realitzat en aquests temps de política falangista, aquestes noces, també formaran una mena d'apèndix del sistema que ha fet rics inmensament rics, a tants i tants aventurers amb més negror a l'ànima que intel·ligència al cap.

Julio Muñoz i Ramonet, segons es murmura, s'allunya de Barcelona i va a celebrar l'acte nupcial a l'estinència població del País Basc, apartant-se de les

seves relacions i de les de la família a la qual pertany la damisella que s'ha quedat «compuesta i sin novio», perquè el tal Julio es casa o, com diria un llepissós «cronista de sociedad» autèntic, s'uneix «en indisoluble lazo» amb una... amigueta resident Madrid, la qual compareixerà a l'altar emperifollada i guarnida amb un tal devessall de joies que poques «niñas bien» es resistirien a la temptació de fer el que fos i convingués.

A la mare del nuvi, Doña Florinda Ramonet Sindreu, ja varem expressar-li els motius que teníem per a no parlar al seu fill dels nostres desigs de lluna de mel eterna. No fos cas que, si s'ho prenen seriosament els nuvis, igual que passa amb les coses amb que negocien els Muñoz, S. A., la mel, ara que escasseja el sucre, també l'haguéssim d'adquirir d'estraperlo.

Llegiu i propagueu LA HUMANITAT